

Hồi 13

Đứng Giữa Bạn Thù

Trát Thái phi thân tới, đỡ Trang Tường đứng lên. Vốn đã choắt cheo, gương mặt của Trang Tường lúc đó biến dạng dị thường, không còn là gương mặt như người thường nữa. Đôi mắt y lồi ra, má rút lên, mồm há hốc, máu lớp bắn lên, lớp chảy xuống. Thỏi đá xuyên thủng bụng y, còn nằm tại chỗ. Đỡ y lên mà làm gì nữa ? Dù có một nhiệm màu, cũng không làm y sống lại ...

Trát Thái buông Trang Tường xuống, tiến về giòng suối, tới chỗ Bạch Chiêu Long. Bạch Chiêu Long cũng đã tắt thở luôn, mặt trắng nhợt, máu từ thất khiếu còn rỉ ra, hoà với nước đầm toàn thân rơi ròng ròng.

Hứng phải một chiêu đầu quyền, ngũ tạng lệch lạc, ngực nát, Bạch Chiêu Long chết trước khi rơi xuống suối ! Buông Bạch Chiêu Long xuống đất, Trát Thái quay nhìn Quý Ca. Niềm oán độc trong ánh mắt bốc thành tia, bắn rực sáng, lão rít lên:

- Nhị ca, lại thêm hai mạng nữa, đó chính là thành quả của tên khát máu này.

Quý Ca rung người, hàm rung theo, răng chạm công cộc. Lâu lắm y mới thốt thành tiếng:

- Họ Lệ kia, cái hung của người quả thật là hy hữu, trên cả tưởng tượng của con người. Người đã đẩy ta vào cái thế chẳng dặng dưng. Người đã vượt qua mọi giới hạn. Còn đâu là kiên nhẫn, còn đâu là bao dung. Ta trọng người là một nhân vật anh hùng. Người lại muốn mình trở thành quái vật. Ta đối xử với người bằng tình bạn, người lại đối lại bằng lối vũ phu.

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:

- Người trong Hắc lâu, hơn ai hết biết rõ thế nào là tàn khốc, thế nào là hung tàn, là độc ác. Nhưng thật ra ta thấy người còn hồ đồ ở cái điểm, tại sao lại có sự hung bạo, tàn khốc hay độc ác ở đây ?

Chàng dừng lại một chút, rồi tiếp:

- Có hai nguyên nhân. Một là bản tính tự nhiên, một kia là do ngoại cảnh bức bách. Muốn lên án một người, người phải tìm hiểu nguyên nhân. Không nắm vững vấn đề, thì đừng kết luận vội. Bởi cái kết luận đó không còn vô tư, không thể là chính xác được.

Trát Thái bước tới, hét:

- Ta giết người, tên khát máu.

Lệ Tuyệt Linh quắc mắt, nạt:

- Cút ! Người không xứng đối thoại với ta ! Nếu các người không hèn hạ, thì giờ đây tất cả đã về châu tiên tổ rồi ! Tuy nhiên, lần lượt rồi ta cũng sẽ đưa đi hết, đừng tưởng mấy đường giây trời này ràng buộc được ta.

Trát Thái rút lên:

- Đó, nhị ca thấy hấn khinh miệt mình như thế nào chưa ! Chúng ta phải giết hấn.

Lệ Tuyệt Linh không hề nao núng:

- Hành động, ta còn không ngán, huống hồ chỉ là dọa nạt xuông. Cho người biết, từ ngày ta bước chân vào giang hồ tới nay, ta chưa hề lưu ý tới những hạng tôm tép như người. Ngoài cái việc múa may như loài công phượng xòe, ngoài cái việc kêu oang oảng như ếch nằm đáy giếng, người còn làm được gì hơn nữa chứ ? Ta tưởng người nên lặng tiếng im hơi biến dạng, cho người đời đừng nhớ đến người là xong, như vậy họa may ra người mới được yên thân.

Trát Thái quát tháo, Lệ Tuyệt Linh châm chích, khiến hấn càng điên tiết thêm.

Lão gọi Quý Ca bằng cái giọng căm hờn:

- Để hấn nói như vậy sao nhị ca ?

Quý Ca hỏi lại:

- Chứ bây giờ đệ muốn ta phải làm sao đây ?

Trát Thái hừ một tiếng:

- Giết hấn ! Rồi về báo cáo với lâu chủ là do hấn muốn trốn nên chúng ta bắt buộc phải hạ thủ đoạn.

Lệ Tuyệt Linh thản nhiên:

- Chủ ý đó được lắm đấy, hãy thực hành lẹ lẹ đi.

Quý Ca nhìn chàng một lúc, rồi day qua Trát Thái nói:

- Có thích hợp chăng ?

Trát Thái trầm giọng:

- Sao lại không ? Mà dù không đi nữa, chúng ta cũng không thể dung dưỡng súc sanh lâu hơn nữa. Hồn của các huynh đệ đang hướng về chúng ta, chờ xem chúng ta làm một cái gì xem được đó nhị ca. Phải giết hấn, tiểu đệ đã nghĩ kỹ lắm rồi. Giết hấn cho người sống hả tức, người chết hả giận. Giả như nhị ca sợ liên lụy thì cứ đổ cho Trát Thái này, tiểu đệ sẵn sàng thọ tội trước lâu chủ.

Quý Ca lạnh lùng thốt:

- Người nói thế mà nghe được à !

Trát Thái cương quyết:

- Tiểu đệ nói thực mà ! Nhị ca cứ áp dụng quy luật giải giao tiểu đệ cho lâu chủ. Tiểu đệ cam tâm thọ tội một mình. Miễn trừ được tên súc sanh tàn bạo này thôi.

Lệ Tuyệt Linh hừ một tiếng:

- Giết ta ? Giết bằng cách nào ? Để nguyên giây trói như thế này mà giết, cả hai cao thủ hắc lâu cùng hiệp lực giết một kẻ bị trói chặt ư ?

Trác Thái nạt:

- Câm, không ai mượn người nói xen vào.

Lệ Tuyệt Linh cũng nạt lại:

- Cút ! Ta không muốn trông thấy cái lão già con nít người.

Quý Ca nghiêm giọng:

- Chỉ cần ta nhích tay một chút là yết hầu người đi đứt, người nên dè dặt thái độ một chút đi chứ.

Lệ Tuyệt Linh bật cười cuồng ngạo:

- Hay, câu nói của người nghe anh hùng quá nhỉ. Nhích một chút thì yết hầu ta đi đứt. Cái tánh cách anh hùng đó chỉ có ở trong Hắc lâu mà thôi, trên giang hồ, không một hảo hán nào cầm kiếm uy hiếp một kẻ bị trói cả. Ta dù chết, song người vẫn sống thừa, sống với sự khinh bỉ của đồng đạo vũ lâm.

Quý Ca giận run người. Tay run, kiếm run theo, y quát lớn:

- Thanh danh, đạo nghĩa chỉ dành đối xử với hào kiệt, anh hùng còn người chỉ là kẻ bạo ngược, ta có quyền sử dụng mọi thủ đoạn, người đời sẽ chẳng chê trách ta.

Lệ Tuyệt Linh cao giọng:

- Người đừng cố tự ép mình. Ta hiểu người hơn ai hết. Cái lễ thị phi, chánh tà, trừ khi người là con người tán tận lương tâm thì ta mới tin người dám hạ thủ.

Trát Thái nhắc:

- Đừng cãi lý với hãn nhị ca à, cứ hạ thủ đi, xem hãn có còn hung hăng được nữa chẳng ?

Lệ Tuyệt Linh xì một tiếng:

- Ta bảo người cút đi, đứng đó mà vẫy đuôi cho bắn mắt ta.

Trát Thái hét lên:

- Nhị ca còn chờ gì nữa.

Lệ Tuyệt Linh cười ha hả:

- Sanh ra là ta đã có ngạo cốt đó rồi. Vào giang hồ là quen cái tánh quật cường, bất khuất rồi. Chân đạp đất, đầu đội trời, ta ngang dọc khắp bốn phương trời, ta đơn thân độc lực không ỷ lại, không xu hướng. Ta như thế mà sợ chết sao ? Ta cho rằng sống kiếp giang hồ là mang một nghiệp dĩ triền miên, chết sớm là nghiệp dĩ dứt sớm. cho nên ta không biết cố kỵ bất cứ điều gì ?

Trát Thái hăm hừ:

- Có cố kỵ người cũng không thoát chết.

Lệ Tuyệt Linh mỉa mai:

- Anh hùng thay cho cao thủ hắc lâu. Can đảm thay cho nhân vật hắc lâu. Muốn giết người phải trói lại mới dám giết. Và chỉ dám giết những người bất lực, không sức phản kháng. Một thứ bốn sắc anh hùng mới mẻ, do hắc lâu sáng chế, ngàn năm trước không có, ngàn năm sau cũng không luôn.

Trát Thái hét oang oang, nhảy cho chơi. Lệ Tuyệt Linh cứ khích.

Trát Thái giận sùi bọt mép:

- Hạ thủ hấn gấp đi nhị ca.

Quý ca còn chống kiếm, lâu một lúc nữa mới thu kiếm về, rồi từ từ rút vào vỏ.

Y buộc miệng thở dài. Trát Thái giương tròn mắt, kêu lên:

- Nhị ca làm sao thế? Chẳng lẽ lại sợ sức sanh này sao?

Quý ca lắc đầu:

- Ta không thể giết hấn.

Trát Thái rung người:

- Không thể, tại sao lại không thể? Vậy ra tất cả huynh đệ chúng ta là vật tế thần à. Chúng ta không báo thù cho họ à ? Cứ để hấn nhục mạ như vậy mãi à ? Hừ, hừ !

Quý ca buông gọn:

- Trầm tĩnh một chút đi lão tam.

Trát Thái gầm lên:

- Trầm tĩnh, làm sao mà đệ trầm tĩnh cho được hử nhị ca ? Nhị ca bảo phá núi, tiểu đệ có thể làm nổi, chứ bảo trầm tĩnh thì chắc là không nổi rồi.

Quý Ca quắc mắt, cao giọng:

- Không trầm tĩnh được thì làm gì ? Đệ muốn phản à ?

Trát Thái giật bắn mình, xếp ngay cái vẻ hùng hổ lại, râu xuôi lơ, thờ người một lúc. Lấy lại bình tĩnh, hấn thốt:

- Được, được! Thì không giết, nhị ca có trọn quyền quyết định mà.

Giọng nói của lão có phần nào gay gắt. Dừng một chút hẳn tiếp:

- Tuy nhiên, tiểu đệ cảnh cáo nhị ca là nhị ca sẽ hối hận đó. Nhất định là phải hối hận. Hôm nay mình tha hẳn, ngày mai, ngày kia hẳn sẽ giết mình. Mầu người như hẳn không hề biết đạo nghĩa là gì. Con chó con ngựa còn biết ơn chủ của nó, chứ hẳn thì không hề.

Quý ca khoát tay:

- Phải nhớ lệnh dụ của lâu chủ, tam đệ. Lâu chủ muốn hẳn còn nguyên vẹn, thì ta hãy để hẳn nguyên vẹn mà thọ hình của lâu chủ. Không biết mà phạm tội chúng ta còn bị thọ hình thay, huống gì biết mà còn phạm tội, lãnh lệnh mà làm trái lệnh, là phản, sẽ lãnh tử tội như chơi. Ngoài ra, còn có quy củ giang hồ, chúng ta phải có tác phong của con nhà võ.

Trát Thái vẫn còn mím môi:

- Hẳn là cái quái gì mà chúng ta phải giữ quy củ với hẳn.

Quý Ca nghiêm sắc mặt:

- Dù hẳn không xứng đáng song lương tâm của chúng ta không cho phép chúng ta hành động hèn hạ như vậy. Hẳn đang thọ thương, hẳn lại bị trói cả chân tay thế kia, ta làm sao mà hạ thủ được. Mình là nam tử hán, đầu đội trời, chân đạp đất thì chúng ta phải cư xử sao cho đúng với thái độ của đại trượng phu.

Trát Thái nổi nóng trở lại:

- Tiểu đệ không muốn làm nam tử hán, đại trượng phu gì cả. Tiểu đệ cam làm kẻ hèn hạ tiểu nhân miễn sao hả được cái tức trong lòng này. Tiểu đệ chỉ muốn giết hẳn.

Quý ca lạnh lùng:

- Vô ích, không thể được.

Trát Thái như mất đi lý trí, hét lên:

- Nhị ca cứ thiên vị hẳn mãi, nhị ca có gì đây ?

Quý ca nổi giận:

- Thiên vị ? Ta mà thiên vị hẳn ? Hay cho tam đệ, người dám ăn nói với ta như vậy à ? Chắc là khi về đến Hắc lâu người dám tố cáo với lâu chủ như thế lắm hử ?

Trát Thái trầm giọng thốt:

- Có thể lắm đó nhị ca. Ngay bây giờ nhị ca nên tìm cách tự bào chữa cho mình đi, tiểu đệ để cho nhị ca toàn quyền sai khiến từ đây về tới Hắc lâu. Trên con đường dài, đòi hỏi nhiều ngày hành trình, nhị ca có thiếu gì dịp chụp mũ đệ, mà đệ đây lại

không dám phản kháng. Tiểu đệ sẵn sàng tiếp thụ những khổ khê, cảm hận của đại ca dành cho đệ, nhưng khi về đến Hắc lâu thì chúng ta cùng đối chất với lâu chủ.

Quý ca quá giận, trở thành nguội lạnh, thay vì phác tác, y điềm nhiên thốt:

- Người tưởng ta sợ người ư ? Ta biết, người theo Lâu chủ từ lâu lắm rồi, người là một thuộc hạ kỳ cựu, nhưng ta không ngán người đâu. Người bảo ta chuẩn bị lý lẽ, người cũng nên chuẩn bị cho người, nếu ta không bị Lâu chủ bắt tội, thì chính người phải ly khai Thiên tổ ! Rồi người sẽ thấy ta làm gì !

Trát Thái bật cười cuồng dại:

- Chúng ta sẽ "gặp nhau" ngày đó !

Quý ca trầm giọng:

- Cái ngày đó không xa đâu !

Y tiếp luôn:

- Hiện tại, ta ra lệnh cho người mai táng các xác chết kia, rồi sau đó, chuẩn bị xe, tiếp tục hành trình.

Trát Thái lạnh lùng:

- Tuân lệnh!

Chờ cho Trát Thái đi xa xa rồi, Lệ Tuyết Linh tặc lưỡi thốt:

- Nếu trong Hắc lâu, còn có một người có lương tâm thì người đó chính là người.

Quý Ca hừ một tiếng:

- Người tạo phiền phức cho ta đủ quá rồi.

Lệ Tuyết Linh bình tĩnh tiếp:

- Ta có cảnh cáo cho người từ trước là ta phải vẫy vùng bằng mọi cách, ta tình nguyện chết tại đây, nơi tay các người, ta nghĩ kỹ lắm rồi. Ta sẽ còn làm như vậy nữa, hoặc ta thoát nạn, hoặc ta chết trước khi người về đến Hắc lâu, Trang Tường và Bạch chiêu Long là cái khởi điểm của ta đối với người thì ta phải lưu lại một điểm nhân tình.

Quý Ca lại hừ một tiếng nữa:

- Cái tình của người, ta không tiếp nhận! Đối với người, ta trọng cái khí chất của người, nhưng ta không thể phản bội nguyên tắc của ta trong khi ta đang thi hành nhiệm vụ.

Y gần từng tiếng tiếp luôn:

- Nhưng sự kiên nhẫn của ta đã sắp hết mức giới hạn rồi. Người không nên tiếp tục vọng động. Ta khó thể khoan dung người được.

Lệ Tuyết Linh cười nhạt:

- Tùy người, còn ta thì vẫn kiên trì như thường.

Quý ca trừng mắt nhìn Lệ Tuyết Linh, ánh mắt của y chừng như xuyên thấu ruột gan chàng. Lâu lắm y thốt:

- Ta không còn biết nói gì với người hơn là lập lại lời cảnh cáo vừa rồi. Nếu người còn bạo hành thì ta sẽ lập tức giết chết người ngay. Ta không thể làm khác hơn được. Người đừng có bức bách ta quá đáng, khiến ta làm những việc mà ta không thích làm.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Còn có cách khác cho người đó chứ ! Chỉ tại người không muốn mà thôi.

Quý Ca trở mắt:

- Cách gì ?

Lệ Tuyết Linh ung dung tiếp:

- Cách đó sẽ giúp người thoát khỏi mọi uy hiếp, người sẽ không còn là công cụ của cường quyền, bạo thế, người sẽ vui với cái không khí tự do tùy việc mà biểu dương đạo nghĩa giang hồ. Người sẽ là người hùng quang minh chính đại giữa cái trần gian này.

Quý Ca chưa vội hỏi về cách mà Lệ Tuyết Linh vừa nêu ra, lại chuyển sang đề khác:

- Có phải vừa rồi Trang Tường và Bạch Chiêu Long giục người trốn chạy đi chăng?

Lệ Tuyết Linh gật đầu:

- Đúng như vậy !

Quý Ca cau mày:

- Người biết rõ ý đồ của chúng ?

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Không sai, ta còn khích lệ chúng thực hiện gấp cái ý đồ đó. Vậy là công bình. Nghiêm cách mà nói, chúng có ưu thế hơn ta, chúng lại chủ động, thì chúng đâu có ngán gì mà phải ngần ngại.

Quý Ca cảm hận:

- Cũng bởi người giáo hoạt.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Không đúng, ta chỉ tìm cái sống trong cái chết thôi. Chúng có cái lợi làm cho ta chết, cái lợi tinh thần đó mà. Ta tìm cái sống trong việc thủ lợi của chúng mà thôi.

Quý Ca lại nhìn chàng như nhìn một quái vật, mà quái vật là một thứ khó hiểu nhất, một lúc sau y thở dài thốt:

- Từ lâu, ta nghe nói người là một kẻ khó trêu nhất trong hắc đạo. Người thừa gian manh, xảo hoạt, man trá, những cái đó lại được lồng thêm vũ công kỳ tuyệt làm hậu thuẫn. Ta không tin lắm, nhưng bây giờ, ta nhận ra cái truyền thuyết đó cũng không ngoa với sự thực là bao.

Lệ Tuyệt Linh nhếch một nụ cười vô nghĩa:

- Đó là cái lý do cho sự tồn tại của ta bây giờ. Muốn sống, tất phải hơn người ở mọi phương diện, hẳn người cũng hiểu rõ cái đạo lý đó.

Quý Ca trở lại việc vừa rồi:

- Cho rằng chúng ta cùng đứng trong cương vị bằng hữu, ta thấy người hành động cũng quá đáng, nhất là đối với bọn Trang Tường.

Lệ Tuyệt Linh tắc lưỡi:

- Nhưng chúng ta chưa là bằng hữu, ít nhất cho tới giờ phút này, chúng ta còn là đối lập.

Quý Ca nghiêng rằng:

- Vô luận người nói gì, ta chỉ cảnh cáo người là ta không còn nhẫn nại nữa. Người biết khôn thì hãy tự mình kiềm chế, tránh mọi hậu quả không đẹp. Từ nay ta sẽ trở mặt đối với người, bỏ mặc bất cứ bạo hành nào của người.

Lệ Tuyệt Linh cười nhẹ:

- Người có thể làm như vậy sao ? Không, ta tin chắc chắn rằng không bao giờ người lại khinh miệt cái nghĩa khí của một kẻ hùng.

Quý Ca lắc đầu:

- Người đừng quá tự tin một cách vô ích. Dù ta không muốn nhưng ta bắt buộc phải làm như vậy.

Lệ Tuyệt Linh gật gù:

- Tùy người vậy. Về phần ta, ta cứ thi hành kế hoạch ta đã định sẵn. Dọc đường ta tĩa dần các người, từng tên từng người một. Hãy báo cho Trát Thái đề phòng trước là vừa, bởi kẻ sắp tới chính là lão già trẻ con đó đó.

Chẳng rõ tại sao, Quý Ca nghe chàng nói thế, lại rùng mình.

Tuy nhiên, những gì Lệ Tuyệt Linh đã làm, cũng đã gây bất mãn ít nhiều nơi y, y thì luôn luôn chiếu cố bao dung chàng, còn chàng thì cứ tìm cách phá hoại sự bao dung đó từ chỗ kín đáo thành ra lộ liễu.

Như vậy thì nguy cho y quá, y sẽ gặp phải nhiều khó khăn sau này.

Song nếu bây giờ chàng ngoan ngoãn bất động thì sự tình có phương cứu vãn.

Cho nên y cắn răng, gằn lại một lượt nữa:

- Ta không muốn người lâm vào cảnh bất hạnh.

Chàng vẫn trầm giọng:

- Song phương cũng bất hạnh, chẳng riêng gì ta, một cuộc trao đổi không hơn không kém.

Quý Ca hừ một tiếng:

- Thế thì người không nên oán trách ta, ta đã làm những gì trong sức lực của ta để tỏ lòng kính trọng với người. Trong sức, ta còn bình tĩnh, trên sức, thì bắt buộc ta phải có sự dứt khoát không lợi gì cho người cả.

Lệ Tuyệt Linh gật gù:

- Người có đường, ta có lối, không thể đồng hành thì cứ đường lối ai nấy đi.

Quý Ca trầm ngâm một chút, nhớ lại việc gì, vụt hỏi:

- Vừa rồi người có nhắc đến cách thức nào đó, giúp ta hoàn toàn tự do, giờ người nói nghe thử đi.

Lệ Tuyệt Linh không đáp câu hỏi mà hỏi ngược lại y, hỏi cũng như thể đáp:

- Tại sao người không giết Trát Thái, cùng đi với ta sống cuộc đời ngang dọc khắp sông hồ ?

Quý Ca giật bắn mình, quay nhanh đầu lại nhìn về phía Trát Thái. Gã đang đào huyệt chôn xác, cách đó khá xa. Quý Ca đưa tay lau vội mấy giọt mồ hôi đang chảy thành giòng trên trán. Đoạn y quắc mắt, quát:

- Nói nhảm, thiệt là hoang đường.

Lệ Tuyệt Linh điềm nhiên:

- Ta không nói nhảm, ta bảo người, giết Trát Thái xong chúng ta cùng thoát đi.

Quý Ca nghiêng răng:

- Câm miệng lại, ta không thể phản bội đồng bạn được, người đừng giục ta làm điều bất nghĩa. Giết người là ác, xúi người làm điều phi nghĩa còn ác độc hơn.

Lệ Tuyệt Linh thở dài:

- Lời nói của ta chỉ xuất phát từ chí thành.

Quý Ca bước tới, chụp ngược ngược áo của chàng. Y dí mặt sát vào mặt chàng, hai chiếc mũi đụng nhau, mắt nhìn mắt, hốc mắt của y xoáy vào tròng của chàng, trên đường xuống tới đáy lòng, xem thử chàng có ẩn ý gì.

Một lúc sau, y rời mặt buông giọng tàn khốc nói:

- Người hãy nên cẩn thận từng lời nói, nếu còn thốt lời hồ đồ thì người sẽ mất mạng với ta, người nghe rõ chưa ?

Chàng rùn vai:

- Ngu, thiệt đúng là ngu quá !

Quý Ca hét lên:

- Câm, câm!

Lệ Tuyệt Linh lạnh lùng:

- Buông tay ra mau !

Quý Ca xô tới, làm chàng đảo lộn người lại, đoạn y buốt theo chỉ tay vào mũi chàng:

- Lần cuối cùng ta cảnh cáo người, từ giờ phút này chỉ có hành động chớ đừng có nhiều lời nữa.

Vừa lúc đó, Trát Thái trở lại, báo cáo công tác:

- Xong rồi thưa nhị ca.

Quý Ca gật đầu:

- Thôi, chúng ta đi

(mất 2 trang...)

Quý Ca thở dài:

- Phải

Buông rèm xuống, y lui vào trong góc xa, ngồi thừ ra, không nói tiếng gì nữa, Lệ Tuyệt Linh lắc đầu, mở hí mắt ra, hướng về phía hấn hỏi:

- Lão ấy muốn phản phải không, thái độ gì mà kỳ thế!

Quý Ca quắc mắt:

- Người làm ơn câm cái miệng cho ta nhờ!

Lệ Tuyệt Linh dịu giọng:

- Ta bất bình cho người đó thôi. Thực ra Trát Thái bằng vào đâu mà dám vô lễ với người, lão là cái quái gì ?

Quý Ca lại quát:

- Im !

Lệ Tuyệt Linh thở dài:

- Dù ta chỉ là một kẻ tù, ta cũng có quyền nêu lên một điểm công đạo chứ. Các người có thể đoạt mạng sống của ta nhưng các người không thể nào đoạt luôn cả cái quyền ăn nói của ta. Huống chi ta thấy người mà bất bình, ít nhất người cũng phải nên có một thái độ hợp lý với ta chứ!

Quý Ca nhìn sững chàng, một lúc sau y thốt:

- Người khó chịu quá !

Lệ Tuyết Linh cười hì hì:

- Quen tánh ăn ngay nói thẳng mất rồi, người thừa hiểu mà, còn hỏi ta làm gì.

Mặt Quý Ca hiện rõ một sắc thái vô cùng quái dị:

- Ta có cảm giác người là một kẻ bất tầm thường, người là một ác quỷ nhưng thứ ác quỷ mang danh chứ không có thực chất, một cái gì phát tiết từ người của người như bóng u linh, thoát hiện, thoát biến, tàn khốc mà không độc, độc mà không hại, mới gặp mà rợn người, gần người rồi thì mới thấy cái bộc trực của người mà thiên hạ diễn tả như cái tánh hung ác.

Lệ Tuyết Linh mỉm cười:

- Người phân tách bản chất của ta còn hơn ta tự hiểu ta nữa kìa.

Quý Ca trầm giọng:

- Họ không nên sai phái ta làm cái việc này, không có ta thì cục diện không xoay chiều này đâu, đáng lẽ ta không nên gặp người mới phải.

Chàng tắc lưỡi:

- Nhưng sự việc đã rồi, muốn cứu vãn hay không chỉ do nơi người mà thôi.

Quý Ca thấp giọng:

- Oan nghiệt, thiệt là oan nghiệt.

Lệ Tuyết Linh lắc đầu:

- Không đúng, người phải nói là duyên số mới đúng.

Quý Ca gắt:

- Duyên cái con cóc.

Lệ Tuyết Linh cười hì hì:

- Bây giờ người không tin, song sau này, người phải tin.

Quý Ca trở mặt:

- Sau, sau là khi nào ? Còn mai sau cho người nữa sao ?

Lệ Tuyết Linh bình tĩnh:

- Đừng tưởng ta là kẻ sắp chết. Con đường xuống suối vàng đối với ta còn xa lắm. Hắc lâu chưa đủ khả năng đưa ta đến chốn đó đâu. Nói đến việc đó lúc này thì gần như còn sớm quá, không nên.

Quý Ca bật cười khan:

- Người tự tin quá đáng.

Lệ Tuyệt Linh tiếp:

- Không phải tự tin mà hơn thế kia, đó là sự thật mà. Ta làm được ta mới dám nói chứ. Thành công là cái chắc.

Quý Ca đuổi thẳng hai chân, cho thoải mái một chút rồi bĩu môi:

- Bằng vào đâu, người xem bọn ta là tượng gỗ hay sao ?

Lệ Tuyệt Linh lắc đầu:

- Ta có xem các người là tượng gỗ đâu, các người là thường nhân còn ta là siêu nhân, chỉ có thế thôi.

Quý Ca xì một tiếng:

- Mọi hy vọng đều tan biến đối với người. Hãy nhìn vào hiện thực, bọn ta ly khai chốn này ngay từ bây giờ.

Lệ Tuyệt Linh cau mày:

- Kỳ quái thật, bằng hữu của ta sao lại cứ khẳng khẳng quyết giải ta đến hắc lâu vậy chứ? Để cho ta chịu mọi khổ hình của Tào Nghê sao chứ ?

Quý Ca kêu lên:

- Ta đâu có muốn như vậy ...

-----o o O o o-----